

Dag 61

De eerste juni, een prachtige zomeravond. Maandag. Ik heb heel Dublin overgevlogen, en nu ben ik er dan eindelijk en ga ik via het dak naar binnen. Door een bovenlicht glijd ik een woonkamer binnen en ik weet meteen dat hier een vrouw woont. Het meubilair heeft iets vrouwelijks. Pastelkleurige plaids op de bank en zo. Twee planten. Ze leven allebei nog. Een beschaafd formaat tv.

Kennelijk kom ik midden in een of ander feestje binnenvallen. Enkele mensen staan een beetje ongemakkelijk in een kringetje champagne te drinken en doen net alsof ze moeten lachen om wat de anderen zeggen. De grote verscheidenheid van leeftijd en geslacht doet meteen aan een familiegebeurtenis denken.

Overal liggen verjaardagskaarten. Gebruikt pakpapier. Cadeautjes. Nieuwsgierig gluur ik naar de kaarten. Ze zijn gericht aan een zekere Katie, die zo te zien haar veertigste verjaardag viert. Volgens mij is dat geen reden voor een feestje, maar er schijnen mensen te zijn die daar anders over denken.

Ik heb Katie gevonden. Ze ziet er een stuk jonger uit dan veertig, maar ik heb me laten vertellen dat veertig tegenwoordig gelijkstaat aan twintig. Ze is vrij lang, met donker haar en een stevige boezem, en ze doet haar best om rechtop te blijven staan in een paar laarzen met naaldhakken. Ze heeft een plezierige uitstraling, die een beetje doet denken aan een nogal sexy onderwijzeres. Alleen weet ik toevallig dat ze dat niet is, want ik weet toevallig ontzettend veel.

De man naast Katie straalt een soort sombere trots uit, die alles te maken heeft met het nieuwe platina horloge om Katies pols. Hij is haar vriend, haar partner, haar geliefde, zegt u het maar.

Een interessante man, met een onweerstaanbare levenslust die bijna tastbaar is. Eerlijk is eerlijk, ik ben meteen geboeid.

Conall wordt deze man genoemd. In ieder geval door de beleeftste mensen die aanwezig zijn. Er zweven nog wat andere benamingen in het rond – Opschepper, Verwaande Kwast – maar die blijven onuitgesproken. Fascinerend. De mannen hebben ronduit de pest aan hem. Ik weet inmiddels wie Katies vader, broer en zwager zijn, en die moeten niets van hem hebben. Maar de vrouwen – Katies moeder, zus en beste vriendin – zijn wat milder.

Ik kan jullie nog iets vertellen: die Conall woont hier niet. Een vent met zo'n enorme uitstraling zou nooit tevreden zijn met zo'n bescheiden televisietoestel.

Ik zweef langs Katie heen en ze wrijft huiverend over haar nek.

'Wat is er?' Conall staat meteen klaar om iemand een mep te verkopen.

'O niets. Er liep iemand over mijn graf.'

Doe me een lol!

'Hé!' Naomi, de oudere zus van Katie, wijst naar een spiegel die op de grond staat. 'Is je nieuwe spiegel nog niet opgehangen?'

'Nog niet.' Katie maakt ineens een gespannen indruk.

'Maar die heb je al eeuwen! Ik dacht dat Conall die op zou hangen.'

'Dat is ook zo,' zegt Katie vastberaden. 'Morgenochtend, voordat hij naar Helsinki gaat. Hè, Conall?'

Onenigheid zoekt door de kamer en spat van de muren. Tussen Conall, Katie en Naomi golft de spanning snel heen-en-weer, maar die breekt al gauw door naar de anderen. Tussen ons gezegd en gezwegen zou ik dolgraag willen weten wat er precies aan de hand is, maar tot mijn grote schrik word ik ineens overmand door een of andere kracht. Iets dat groter of beter is dan ik sleept me naar beneden. Dwars door het scheerwollen vloerkleed, langs wat krakkemikkige dwarsbalken die echt barstensvol houtworm zitten – daar zou iemand eens naar moeten kijken – een ander huis binnen: de flat onder die van Katie. Ik ben in een keuken. Een ontzettend gore keuken. Pannen, schalen en borden staan schots en scheef opgestapeld in de gootsteen, in een laagje water dat nodig ververst moet worden, de vloer is al in tijden niet meer

gedweild en op het gasfornuis zitten zoveel restanten van eerder gekookte maaltijden dat het gespikkeld lijkt. Twee gespierde jonge kerels staan tegen de tafel geleund in het Pools met elkaar te praten. De toon die ze aanslaan, klinkt nogal paniekerig. Ze stralen allebei zoveel bezorgdheid uit, dat ik hun vibraties niet uit elkaar kan houden. Gelukkig blijkt ik vloeiend Pools te spreken, dus kan ik wel aangeven wat er ongeveer gezegd wordt.

‘Zeg jij het nou eens tegen haar, Jan.’

‘Nee, Andrei, dat moet jij doen.’

‘Ik heb het de laatste keer nog geprobeerd.’

‘Maar ze heeft meer respect voor jou, Andrei.’

‘Nee, Jan. Het is voor een Pool nauwelijks te begrijpen, maar ze heeft voor geen van ons beiden respect. Ik snap helemaal niets van Ierse vrouwen.’

Dan komt het onderwerp van hun gesprek de keuken in lopen en ik snap absoluut niet waar dit stel zo bang voor is, twee van die grote, stevige kerels, compleet met tattoos en haar dat zo kort geknipt is dat het bijna dreigend aandoet. Dit wezentje – Iers, in tegenstelling tot de beide knullen – is gewoon snóézig. Een klein kattenkopje met ondeugende ogen, spitse wimpers en een hoofd vol warrige krullen die tot over haar schouders vallen. Ergens midden in de twintig en met een uitstraling die letterlijk door de lucht zindert.

Ze heeft een kant-en-klaarmaaltijd in de hand, die er onappetitelijk uitziet.

‘Toe nou,’ sist Jan tegen Andrei.

‘Lydia.’ Andrei wijst om zich heen in de ronduit vieze keuken en zegt in het Engels: ‘Jij ook af en toe schoonmaken.’

‘Af en toe,’ beaamt ze, terwijl ze een vork uit het afdruiptek vist. ‘Maar helaas niet in dit leven. Ga eens aan de kant.’

Andrei gaat bereidwillig opzij. Nadat ze met een fel gebaar gaatjes in het plastic heeft geprikt en het pak in de magnetron heeft gezet, maak ik van de gelegenheid gebruik om naar haar toe te zweven en me voor te stellen, maar tot mijn verbazing slaat ze me weg alsof ik een lastige vlieg ben.

Mij!

Weet je dan niet wie ik ben?

Andrei probeert het nog een keer. ‘Asjeblief Lydia... Jan en ik, wij al heel vaak schoonmaken. Heel heel vaak.’

‘Mooi zo.’ Het komt er luchtig uit, terwijl Lydia het minst smerige mes uit de gootsteen vist en dat een halve seconde onder de kraan houdt.

‘Wij schema opgesteld.’ Andrei zwaait een beetje slap met een stukje papier.

‘Opnieuw *mooi zo.*’ Och, wat heeft ze toch prachtig witte tanden. En dan die stralende glimlach!

‘Jij woont drie week hier. Jij niet schoongemaakt. Jij ook schoonmaken.’

Lydia stoot een onverwachte hoeveelheid emoties uit, zwart en bitter. Kennelijk maakt ze wel degelijk schoon. Alleen niet hier. Maar waar dan wel?

‘Andrei, mijn lieve Poolse bloemkooltje, en jij ook Jan, mijn andere Poolse bloemkooltje, als we nou eens veronderstelden dat het andersom was.’ Ze zwaait met het (nog steeds smerige) mes om haar woorden kracht bij te zetten. Ik weet zelfs dat er 273 verschillende soorten welvarende bacteriën op dat mes zitten. Maar inmiddels heb ik ook wel begrepen dat je als bacterie heel dapper moet zijn om het tegen deze Lydia op te nemen.

‘Andersom?’ vraagt Andrei bezorgd.

‘Dat er twee vrouwen en één man in deze flat woonden. Dan zou de man nooit een poot uitsteken, want de vrouwen zouden al het werk doen. Of niet soms?’

De magnetron piept. Ze trekt haar onsmakelijke hap eruit en loopt met een charmante glimlach de keuken uit om iets op internet te gaan opzoeken.

Wat een pittige tante! Wat een fascinerend driftkopje!

‘Ze noemt ons bloemkolen,’ zegt Jan onbewogen. ‘Vinnik niet leuk.’

Maar hoewel ik dolgraag zou willen weten hoe dit verdergaat – zou Jan gaan huilen? – word ik weer voortgesleurd. Naar beneden, dwars door het ongezond smerige linoleum en een nieuwe reeks poreuze balken, en ik ben in de volgende flat. Hier is alles veel donkerder. Grote zware meubels, veel te massief en te bruin voor de kamer. Er liggen ook nog een paar niet bij elkaar

passende vloerkleden en de vitrage is zo dik dat die met de hand gehaakt lijkt. In een stevige fauteuil zit een zuur uitziende bejaarde vrouw. De knieën uit elkaar, de in slippers gestoken voeten stevig op de grond. Ze moet op z'n minst honderd zestien zijn. Ze zit naar een tuinprogramma te kijken en haar fronsende gezicht lijkt erop te wijzen dat ze nog nooit zulke baarlijke nonsens heeft gehoord. Vaste planten? Domme man, alsof die bestaan! Alles gaat dood!

Ik zweef langs haar heen, via een kleine sombere slaapkamer naar een iets grotere, die al even somber is en waar ik tot mijn verrassing een grote hond met lange oren aantref, die zo uit de kluiten gewassen en grijs is, dat ik even aan een ezel moet denken. Hij ligt nurks in een hoek met zijn kop op zijn voorpoten te mokken, tot hij mijn aanwezigheid voelt en meteen klaarwakker is. Dieren kun je nooit voor de gek houden. Die werken met andere golflengtes, snap je. En het draait allemaal om golflengte.

Verstijfd van schrik en angst steekt hij zijn lange oren rechtop, begint zacht te grommen, de arme stakker. Ben ik een vriend of een vijand? Hij heeft geen flauw idee.

En de naam van dat beest? Gek genoeg schijnt dat 'Nurks' te zijn. Maar dat klopt vast niet, dat is geen naam. Het probleem is dat er te veel rotzooi in deze flat staat, waardoor de vibraties niet snel genoeg gaan om de patronen eruit te destilleren.

Ik laat de ezelachtige hond achter in de slaapkamer en vlieg terug naar de woonkamer, waar een mahoniehouten secretaire staat met het gewicht en de omvang van een volwassen olifant. Uit het bescheiden stapeltje geopende post maak ik op dat de oude vrouw Jemima heet.

Naast de post staat een zilveren lijstje met een foto van een jongeman, van wie ineens tot me doordringt dat hij Fionn heet. Dat betekent 'schone jongeling'. Wie zou dat zijn? Jemima's verloofde die in de Boerenoorlog is gesneuveld? Of heeft hij de griep-epidemie van 1918 niet overleefd? Maar de foto doet helemaal niet denken aan de tijd rond de Eerste Wereldoorlog. De mannen die daarop staan – in die strak gesneden uniformen – staan altijd zo stram in de camera te staren dat je zou zweren dat iemand hun eigen geweer in hun achterste heeft geschoven. Ze hebben

ook altijd zo'n tandenborstel op hun bovenlip en staan je zo suf en glazig aan te kijken dat je het gevoel krijgt dat ze opgezet zijn. Daarentegen lijkt Fionn sprekend op een sprookjesprins. Dat komt door zijn haar – vrij licht en lang, met losse krullen – en zijn kaak, want die is behoorlijk vierkant. Hij draagt een leren jack en een spijkerbroek en zit op zijn hurken in iets dat op een bloemperkje lijkt. Hij steekt een handvol aarde naar me uit, met zo'n ondeugende, ja, haast vrijpostige glimlach, dat het net lijkt alsof hij me veel meer aanbiedt, en... Lieve hemel nog aan toe! Hij knipoogde naar me! Echt waar! Zijn foto knipoogde! En er spatte een zilveren sterretje van zijn glimlach af! Ik kan het nauwelijks geloven.

'Ik kan je aanwezigheid voelen!' blaft Jemima ineens, waardoor ik me halfdood schrik. Ik was haar helemaal vergeten, zo geboeid was ik door prins Fionn met zijn geknipoog en getwinkelen.

'Ik weet dat je hier bent!' zegt ze. 'En ik ben helemaal niet bang voor je!'

Ze heeft me in de gaten! En ik ben niet eens bij haar in de buurt geweest! Die is gevoeliger dan ze eruitziet.

'Vertoon je zelf maar,' gebiedt ze.

Dat zal ik doen, mevrouw, reken maar. Alleen nu nog niet. U zult nog even moeten wachten. En trouwens, ik ben alweer weg en wordt nog verder naar beneden gesleurd. Nu ben ik in de flat op de begane grond. Door het raam in de woonkamer kan ik de straat zien. Ik voel instinctief dat hier een boel liefde aanwezig is. En nog iets anders...

In het schokkerige licht van de tv (tachtig centimeter) ligt een... een... nou ja, het zijn een man en een vrouw, maar ze klampen zich zo stijf aan elkaar vast dat ik even het idee had dat ze maar één wezen vormden. Een of ander raar mythologisch geval met twee hoofden en drie benen. Meer hoeft ik voorlopig niet te weten. (Het vierde been is er wel, maar het ligt verstopt onder hun lichamen.)

Op de grond staan twee borden met de restjes van een stevige maaltijd: aardappelen, rundvlees, jus, wortels... een beetje zwaar voor juni volgens mij, maar ja, wie ben ik?

Nu ik de vrouw – Maeve – kan onderscheiden, blijkt ze blond te zijn, met roze wangetjes. Zo'n engeltje dat je op schilderijen ziet staan. Ze ziet er zo fris en blozend uit omdat ze van oorsprong een boerenmeisje is. Ze mag dan tegenwoordig in Dublin wonen, ze heeft nog steeds die frisse uitstraling van het platteland. Een vrouw die niet bang is voor modder. Of koeienuiers. Of kippen die plotseling moeten bevallen. (Hé, dat klopt volgens mij niet helemaal.) Maar deze vrouw is wel bang voor andere dingen...

Het valt niet mee om een blik op de man – Matt – te werpen, omdat ze zo innig verstrengeld zijn. Zijn gezicht ligt bijna helemaal verstopt. Grappig genoeg kijken ze naar hetzelfde tuinprogramma als Jemima boven. Maar in tegenstelling tot Jemima schijnen ze het uiterst boeiend te vinden.

Geheel onverwacht voel ik ineens de aanwezigheid van een andere man. Vaag, en toch sterk genoeg om ervoor te zorgen dat ik het hele huis ga afsnuffelen. Net als bij de andere drie flats zijn er twee slaapkamers, maar alleen de grootste doet ook als zodanig dienst. De kleinere is een soort kantoor-annex-rommelkamer met een bureau, een computer en allerlei sportattributen (wandelschoenen, badmintonrackets, rijlaarzen, van die dingen). Niets waar iemand op kan slapen.

Ik kijk nog wat verder rond. Twee bij elkaar passende koffiemokken, twee dezelfde ontbijtschaaltjes en nog veel meer. Van alles twee. Wie die andere man ook mag zijn, hij woont hier niet. En hij maait ook het gras niet, als ik afga op de verwilderde tuin achter het huis. Terug in de woonkamer ga ik naar de engelachtige Maeve toe om mezelf voor te stellen – gewoon vriendschappelijk – maar ze begint met haar armen te wapperen, duwt Matt van zich af en gaat met een ruk rechtop zitten. Haar gezicht is doodsbleek geworden en haar mond hangt open in een grote, stille O.

Matt worstelt zich omhoog uit de slappe kussens van de bank en als hij overeind zit, ziet hij er even ontzet uit. 'Maeve! Maeve, het gaat toch alleen maar over tuinieren? Wat hebben ze gezegd?' De schrik staat op zijn gezicht te lezen. Nu ik hem beter kan zien, valt me meteen op dat hij niet alleen jong en aardig is, maar ook

vol zelfvertrouwen. Ik heb het vermoeden dat hij, als hij zich geen zorgen maakt, een echte lachebek is.

‘Nee, er is niets...’ zegt Maeve. ‘Sorry, Matt, ik had alleen het gevoel... nee, nee, laat maar zitten, ik voel me prima.’

Niet helemaal op hun gemak nestelen ze zich weer in elkaars armen. Helaas heb ik haar overstuurd gemaakt. Ik heb ze allebei de schrik op het lijf gejaagd en dat is helemaal mijn bedoeling niet. Ik vind ze juist aardig en de ongebruikelijke tederheid die ze tegenover elkaar tonen ontroert me.

‘Goed,’ zeg ik (hoewel ze me natuurlijk toch niet kunnen verstaan), ‘dan ga ik maar.’

Een beetje triest ga ik buiten op het bordes zitten en controleer nogmaals het adres: Star Street 66, Dublin 8. Een roodstenen huis van rond 1800, met een blauwe voordeur en een klopper in de vorm van een banaan. (Een van de vorige bewoners was een metaalarbeider die wel van een geintje hield. Iedereen had de pest aan hem.) Ja, het huis is absoluut opgetrokken uit rode baksteen. Ja, het dateert uit het eind van de achttiende eeuw. Ja, een blauwe voordeur. Ja, een klopper in de vorm van een banaan. Ik ben op het juiste adres. Ik had er alleen niet op gerekend dat hier zoveel mensen woonden.

Ga er maar van uit dat er altijd iets onverwachts kan gebeuren, was de raad die ik had gekregen. Maar dit valt niet onder de onverwachte dingen die ik had verwacht. Dit is iets onverwachts dat helemaal verkéerd is.

En ik kan nergens met mijn vragen terecht. Ik ben aan mezelf overgeleverd, als een geheim agent in vijandig gebied. Ik zal het gewoon in mijn eentje moeten oplossen.